

Arrest

**nr. 240 152 van 27 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 11 juli 2019 en heeft zich vluchteling verklaard op 16 juli 2019.

1.2. Op 25 november 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 november 2019 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Melani Haidar Khail (district Mandozai, provincie Khost). U bent van Pashtoense origine. Uw ouders wonen nog in het dorp in Khost. U heeft geen broers of zussen. U behaalde uw diploma middelbaar onderwijs in 2006 en baatte daarna een winkel uit. Vervolgens ging u van 2012 tot 2014 Economie (Bankwezen) studeren aan de universiteit van Hyderabad in India. Eind 2014 keerde u naar Mandozai terug. U zorgde voor uw vader, die oud en ziek is.

Enkele jaren geleden leerde u N. A. uit Tarkhel (eveneens in Mandozai) kennen tijdens een huwelijksfeest en jullie vonden elkaar leuk. N. liep weg van thuis en kwam naar u. Zij dreigde ermee u nogmaals te komen opzoeken, wat niet goed zou zijn voor de eer van uw familie. U besliste dan maar met haar te huwen. Dit was heel erg tegen de zin van haar familie die u wou doden. Na uw huwelijk verbleef u gedurende een week bij een vriend in Nader Shah Kot. Vervolgens keerde u naar huis terug, waar u nog twee of drie jaar met uw familie en vrouw woonde alvorens Afghanistan te verlaten. In die tijd werd u twee keer vader. U kon al die tijd niet vaak buitenkomen, omdat u de familie van uw vrouw vreest: deze mensen zouden banden hebben met de Taliban. U was de hele situatie beu en besliste Afghanistan te verlaten. Uw gezin woont momenteel nog in Melani Haidar Khail.

In Kabul nam u het vliegtuig naar Dubai en vervolgens naar Moskou. Vervolgens bent u over land naar België gekomen. Op 16 juli 2019 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de familie van uw vrouw u viseert.

Ter staving van uw verklaringen legt u uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) neer, een vertaling van uw taskara naar het Engels, een certificaat en rapport van het middelbaar onderwijs, uw diploma “Bachelor of Commerce”, een overzicht van de resultaten die u aan de universiteit van Hyderabad behaalde, een brief van het Afghaanse ministerie van Binnenlandse Zaken in verband met de problemen die u kende. Op 29 oktober 2019 heeft uw advocaat nog volgende zaken naar het CGVS doorgestuurd: een verwijzing naar rapporten en artikels betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan, enkele foto's van berichten op een gsm-toestel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk maakt problemen met uw schoonfamilie en met de Taliban te hebben gekend. Immers zijn uw verklaringen op tal van punten vaag en weinig logisch gebleken, wat de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate ondermijnt.

Zo stelt het CGVS vast dat u vreemd genoeg niet weet wanneer u zou zijn gehuwd, u kan enkel zeggen dat het ergens in 2016 was (CGVS, p.8). Bij de DVZ verklaarde u nog dat u “twee of drie jaar geleden, ik weet het niet meer juist” huwde (verklaring DVZ d.d. 16 juli 2017). Dit is allemaal weinig precies, wat toch verbazing wekt: immers bent u een hoogopgeleid persoon die dergelijke zaken toch nauwkeuriger zou moeten kunnen duiden. Bovendien zou het net uw huwelijk zijn geweest dat de aanleiding tot uw problemen zou zijn geweest, en kan dus worden verwacht dat u hieromtrent een duidelijker relaas brengt.

Verder zegt u ook dat uw dochter eind 2018 drie jaar oud werd. Als het CGVS u vervolgens de vraag stelt hoe dit mogelijk is als u pas ergens in 2016 zou zijn gehuwd, doet u alsof u de opmerking niet begrijpt (CGVS, p.16). Nogmaals geconfronteerd met de vaststelling dat u onmogelijk in 2016 kan zijn gehuwd als uw dochter vorig jaar al drie jaar oud werd, overigens nadat u heeft bevestigd dat uw dochter pas na het huwelijk verwekt werd (CGVS, p.15, 16), antwoordt u geheel naast de kwestie en zegt u plots dat het CGVS nog niet veel vragen stelde over (het beroep van) uw vader (CGVS, p.16). Dat u geenszins duidelijk maakt wanneer het huwelijk tussen u en uw vrouw zou zijn voltrokken, is bijzonder merkwaardig.

Verder wijst het CGVS op een tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Immers beweert u dat uw vrouw afkomstig is van het dorp Tarkhel en dat zij daar tot jullie huwelijk woonde (CGVS, p.9). U verduidelijkt dat Tarkhel een uur rijden is van uw dorp (CGVS, p.9). Dit is niet wat u tijdens uw onderhoud bij de DVZ zei: u beweerde daar dat N. net als u afkomstig is van Melani Haidar Khail, haar ouders zouden daar ook nog steeds wonen, zo verklaarde u (verklaring DVZ d.d. 16 juli 2019, vraag 15). Ook toen de DVZ u vroeg hoe u zich kon verbergen voor uw schoonfamilie die in hetzelfde dorp zou wonen, antwoordde u niet dat zij in een ander dorp verblijven maar verklaarde u louter dat u uw best deed om u "af en toe hier, af en toe daar" te verstoppen (vragenlijst d.d. 16 juli 2019, vraag 3.5). Echter blijkt ook dat laatste niet in overeenstemming te brengen met uw huidige verklaringen: heden beweert u dat u een week bij een vriend woonde maar de rest van de tijd gewoon thuis was (CGVS, p.13). Wanneer u dan bij die vriend zou hebben verbleven, kan u zich overigens ook niet herinneren (CGVS, p.12). Dit alles is hoogst opmerkelijk.

Voorts gevraagd hoelang u dan nog in uw ouderlijk huis verbleef, blijft u andermaal erg vaag: u zegt dat u zich daar twee of drie jaar verborgen hield (CGVS, p.13). Zoals het CGVS ook al tijdens het onderhoud opmerkte (CGVS, p.13), kan evenwel worden vastgesteld dat u bij de DVZ nog zei dat u zich "een jaar, anderhalf jaar, twee jaar" voor uw schoonfamilie verschool (vragenlijst d.d. 16 juli 2019, vraag 3.5). Dat uw schatting varieert van één tot drie jaar is niet ernstig. Van iemand die zegt te vrezen voor zijn leven en uit angst voor zijn schoonfamilie en de Taliban lange tijd zou zijn ondergedoken, mogen doorleefde en nauwkeurige verklaringen worden verwacht.

Bovendien is het bijzonder ongeloofwaardig dat uw schoonfamilie, die volgens u banden heeft met de Taliban, u naar het leven zou staan maar u nooit persoonlijk zou hebben benaderd of bedreigd. U zou dus langdurig (één tot drie jaar) met uw vrouw in Melani Haidar Khail hebben gewoond, maar uw schoonvader, uw schoonbroers of de Taliban zouden u daar op geen enkel moment hebben opgezocht (CGVS, p.14). Dit is toch erg merkwaardig en valt niet te rijmen met uw beweerde vrees. U beweert dat zij u in die periode wel opbelden. Als het CGVS opmerkt dat u bij de DVZ niets zei over telefonische bedreigingen, antwoordt u louter: "Ik zei het, als ze het niet noteren is dat hun probleem" (CGVS, p.13). Het is weinig aannemelijk dat een werknemer van de DVZ zou nalaten dergelijke feiten neer te schrijven.

Ook wat andere aspecten van uw relaas betreft heeft u weinig geloofwaardige verklaringen afgelegd. Zo reisde u met het vliegtuig naar Moskou maar doet u alsof u niet weet welk reisdocument u daarvoor bezigde. U weet niet of het al dan niet een Afghaans paspoort was, u zegt louter dat het groen was (CGVS, p.4), bij DVZ kon u zich niet eens herinneren welke kleur het document had (verklaring DVZ d.d. 16 juli 2019, vraag 29). U argumenteert geen info te hebben over het paspoort omdat een smokkelaar het bij zich zou hebben gehouden (CGVS, p.4). Dient evenwel te worden opgemerkt dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat u niet zou hebben geweten onder welke identiteit en nationaliteit u deze reis maakte. U zegt ook dat u er weinig over weet omdat niet u maar uw vader uw vertrek regelde (CGVS, p.4). Ook dit kan geenszins overtuigen: u bent een tweeëndertigjarige man met een universitaire opleiding. Er kan dus worden verwacht dat u zelf betrokken wordt bij de regelingen voor het vertrek uit Afghanistan. Bovendien beweerde u dat uw vader oud en ziek is, dat u niet eens werk kon zoeken omdat u hem moest bijstaan (CGVS, p.8), zodat niet kan worden ingezien hoe uw vader dan wel in staat moet worden geacht om een smokkelaar te vinden en met deze persoon uw vertrek te organiseren.

Verder dient te worden opgemerkt dat u om onduidelijke redenen ook bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over uw vader en zijn beroepsverleden. Gevraagd wat het beroep van uw vader was, beweert u eerst dat uw vader in de tijd van Najibullah gedurende vier jaar bij de politie werkte. Daarna, dus na 1992, zou uw vader niets meer hebben gedaan: u zegt dat hij louter wat op het land werkte, "om de tijd wat te doden" (CGVS, p.11). Echter zegt u na de pauze plots dat uw vader niet vier maar acht jaar voor het communistisch regime werkzaam was. Na het Talibanregime zou hij dan nog eens tien tot vijftien jaar voor de huidige overheid hebben gewerkt, meer bepaald als "hoofd van een regiment, een bataljon"

in verschillende districten van Khost (CGVS, p.16). U argumenteert dat u die zaken voor de pauze “vergeten” was (CGVS, p.16), wat niet ernstig is. Dat u pas na verloop van tijd wenst uiteen te zetten welke de activiteiten van uw vader waren, zegt veel over uw algemene geloofwaardigheid. Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat u zelf uitdrukkelijk heeft verklaard dat het politiewerk van uw vader niets te maken heeft met uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.16), en dat u dus louter en alleen omwille van de zogezegde problemen met uw schoonfamilie Afghanistan zou hebben verlaten.

Uit bovenstaand geheel van vaststellingen is evenwel gebleken dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat uw huwelijk met N. geleid heeft tot de moeilijkheden zoals u ze heeft uiteengezet. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met

andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khost te worden beoordeeld.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 169-173, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); **EASO Country of Origin***

Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 92-95, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 180-185, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Khost behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Khost ruw geschat 615.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 175 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 67 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Khost in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat Talibanactiviteiten gerapporteerd worden in de provincie en verschillende andere gewapende groeperingen aanwezig zijn. Het merendeel van de gewelddaden die in Khost plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van IEDs, targeted killings en zoekoperaties. Ook wordt gerapporteerd over activiteiten van opstandelingen en operaties van de veiligheidsdiensten en lokale milities waarbij burgerslachtoffers vallen. Intern ontheemden in de provincie vestigen zoeken hun toevlucht binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Khost actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Khost in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Khost een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mandozai. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Uw taskara, de vertaling ervan en de documenten in verband met uw studies bevestigen uw identiteit, die niet betwist wordt. De brief die door de Afghaanse autoriteiten zou zijn opgemaakt, overigens zonder vermelding van een datum, moet blijkbaar uw beweerdde problemen bevestigen (CGVS, p.14). Dient evenwel te worden opgemerkt dat dergelijk stuk uw relaas enkel kan staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien wijst het CGVS op informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Wat betreft het "bewijs" dat u na het onderhoud aan het CGVS heeft overgemaakt, met name enkele foto's van berichten op een gsm-toestel, stelt het CGVS vast dat u geen enkele uitleg geeft bij deze foto's. Het is dus onduidelijk waarover dit gaat. Bovendien kunnen dit soort berichten op eenvoudige wijze worden gemanipuleerd of aangemaakt, bijvoorbeeld door de aanmaak van een valse account. Dergelijke zaken kunnen allerm minst als bewijskrachtig worden beschouwd. Tot slot heeft uw advocaat nog informatie met betrekking tot de algemene situatie in Afghanistan doorgestuurd. Het verwijzen naar enkele artikels en rapporten volstaat evenwel niet om bovenstaande beoordeling van de veiligheidssituatie te weerleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

In wat zich aandient als een derde middel beroept verzoeker zich nog op de schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* ARTIKEL 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Verzoeker voert aan zijn schoonfamilie te vrezen die banden heeft met de taliban omdat hij tegen hun zin trouwde met N.. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het niet aannemelijk is dat verzoeker, als hoogopgeleid persoon die omwille van de problemen die te wijten zijn aan zijn huwelijk, niet kan zeggen wanneer hij zou zijn gehuwd; (ii) verzoekers verklaringen als zou zijn dochter na het huwelijk verwekt zijn en eind 2018 drie jaar oud zijn geworden niet te verzoenen is met zijn verklaring als zou hij ergens in 2016 zijn gehuwd; (iii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de herkomst van zijn vrouw; (iv) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over waar hij precies verbleef na het huwelijk, alsook dat hij vage verklaringen aflegde wanneer hij bij een vriend verbleef; (v) verzoeker vage verklaringen aflegt over hoelang hij nog in het ouderlijk huis verbleef na het huwelijk; (vi) het niet geloofwaardig is dat verzoekers schoonfamilie, die volgens hem banden heeft met de taliban, zo zij hem daadwerkelijk naar het leven zouden staan, hem nooit persoonlijk zouden hebben benaderd of bedreigd en verzoeker bovendien inconsistente

verklaringen aflegt over het feit of hij al dan niet telefonische bedreigingen ontving; (vii) het niet geloofwaardig is dat verzoeker niet zou weten welk reisdocument hij bezigde voor zijn vlucht naar Moskou en ook hieromtrent vage en inconsistente verklaringen aflegt; (viii) verzoeker bedrieglijke verklaringen aflegt over zijn vader en diens beroepsleven, doch hoe dan ook zelf uitdrukkelijk verklaart dat het politiewerk van zijn vader niets te maken heeft met zijn vertrek uit Afghanistan en (ix) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

2.2.2.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.2.2.3.1. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker niet precies kan duiden wanneer hij gehuwd is met N., waar dienaangaande staat te lezen als volgt:

“Zo stelt het CGVS vast dat u vreemd genoeg niet weet wanneer u zou zijn gehuwd, u kan enkel zeggen dat het ergens in 2016 was (CGVS, p.8). Bij de DVZ verklaarde u nog dat u “twee of drie jaar geleden, ik weet het niet meer juist” huwde (verklaring DVZ d.d. 16 juli 2017). Dit is allemaal weinig precies, wat toch verbazing wekt: immers bent u een hoogopgeleid persoon die dergelijke zaken toch nauwkeuriger zou moeten kunnen duiden. Bovendien zou het net uw huwelijk zijn geweest dat de aanleiding tot uw problemen zou zijn geweest, en kan dus worden verwacht dat u hieromtrent een duidelijker relaas brengt.

Verder zegt u ook dat uw dochter eind 2018 drie jaar oud werd. Als het CGVS u vervolgens de vraag stelt hoe dit mogelijk is als u pas ergens in 2016 zou zijn gehuwd, doet u alsof u de opmerking niet begrijpt (CGVS, p.16). Nogmaals geconfronteerd met de vaststelling dat u onmogelijk in 2016 kan zijn gehuwd als uw dochter vorig jaar al drie jaar oud werd, overigens nadat u heeft bevestigd dat uw dochter pas na het huwelijk verwekt werd (CGVS, p.15, 16), antwoordt u geheel naast de kwestie en zegt u plots dat het CGVS nog niet veel vragen stelde over (het beroep van) uw vader (CGVS, p.16). Dat u geenszins duidelijk maakt wanneer het huwelijk tussen u en uw vrouw zou zijn voltrokken, is bijzonder merkwaardig.”

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat tijdstippen in Afghanistan een relatief begrip zijn, komt hij in wezen niet verder dan een loutere blote bewering die hij op geen enkele wijze staaft en die niet vermag afbreuk te doen aan de vaststelling dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker, die hoogopgeleid is en die zijn land van herkomst zou hebben verlaten omwille van problemen die voortspruiten uit zijn huwelijk met N., niet precies zou kunnen duiden wanneer hij gehuwd is met N. en hieromtrent bovendien onverenigbare verklaringen aflegt. Zo verzoeker nog betoogt dat hij zich als Pashtoun schaamt om te vertellen dat hij voor het huwelijk seksuele betrekkingen heeft gehad met zijn vrouw en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieromtrent geen vraag

heeft gesteld, dient erop gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Overigens werd verzoeker wel degelijk geconfronteerd met het feit dat het niet mogelijk is dat hij ergens in 2016 zou zijn gehuwd en dat zijn dochter, die volgens zijn verklaringen na het huwelijk verwekt werd, reeds eind 2018 drie jaar oud werd (administratief dossier, stuk 6, p. 16). Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat hij niet de kans kreeg om de waarheid hieromtrent uiteen te zetten.

2.2.2.3.2. Tevens overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker inconsistente en vage verklaringen aflegt met betrekking tot de plaats van herkomst van zijn vrouw N. en zijn schoonfamilie, alsook over zijn eigen verblijfplaatsen nadat hij gehuwd was met N.. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Verder wijst het CGVS op een tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Immers beweert u dat uw vrouw afkomstig is van het dorp Tarkhel en dat zij daar tot jullie huwelijk woonde (CGVS, p.9). U verduidelijkt dat Tarkhel een uur rijden is van uw dorp (CGVS, p.9). Dit is niet wat u tijdens uw onderhoud bij de DVZ zei: u beweerde daar dat N. net als u afkomstig is van Melani Haidar Khail, haar ouders zouden daar ook nog steeds wonen, zo verklaarde u (verklaring DVZ d.d. 16 juli 2019, vraag 15). Ook toen de DVZ u vroeg hoe u zich kon verbergen voor uw schoonfamilie die in hetzelfde dorp zou wonen, antwoordde u niet dat zij in een ander dorp verblijven maar verklaarde u louter dat u uw best deed om u “af en toe hier, af en toe daar” te verstoppen (vragenlijst d.d. 16 juli 2019, vraag 3.5). Echter blijkt ook dat laatste niet in overeenstemming te brengen met uw huidige verklaringen: heden beweert u dat u een week bij een vriend woonde maar de rest van de tijd gewoon thuis was (CGVS, p.13). Wanneer u dan bij die vriend zou hebben verbleven, kan u zich overigens ook niet herinneren (CGVS, p.12). Dit alles is hoogst opmerkelijk.

Voorts gevraagd hoelang u dan nog in uw ouderlijk huis verbleef, blijft u andermaal erg vaag: u zegt dat u zich daar twee of drie jaar verborgen hield (CGVS, p.13). Zoals het CGVS ook al tijdens het onderhoud opmerkte (CGVS, p.13), kan evenwel worden vastgesteld dat u bij de DVZ nog zei dat u zich “een jaar, anderhalf jaar, twee jaar” voor uw schoonfamilie verschool (vragenlijst d.d. 16 juli 2019, vraag 3.5). Dat uw schatting varieert van één tot drie jaar is niet ernstig. Van iemand die zegt te vrezen voor zijn leven en uit angst voor zijn schoonfamilie en de Taliban lange tijd zou zijn ondergedoken, mogen doorleefde en nauwkeurige verklaringen worden verwacht.”

Verzoeker beargumenteert in het verzoekschrift dat zijn verklaringen niet aan hem werden voorgelezen op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat deze vraag ook niet werd gesteld aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en hij bijgevolg niet weet of alles correct werd genoteerd. De Raad wijst erop dat uit het administratief dossier wel degelijk blijkt dat verzoekers verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Pashtou en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan (administratief dossier, stuk 16). Bovendien werd verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk gevraagd of hij opmerkingen had over het eerste onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarop verzoeker antwoordt: *“Wel, alles wat ik zei, dat zijn mijn problemen. Ik wil u vandaag antwoord geven op al die zaken.”* Wanneer vervolgens kort zijn herkomst en zijn problemen aangestipt, antwoordt verzoeker bevestigend dat deze kloppen en dat hij niets wil toevoegen of wijzigen aan zijn verklaringen zoals uiteengezet op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 6, p. 2). De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische problemen tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te voeren. Gelet op het voorgaande besluit de Raad dan ook dat de door verzoeker opgeworpen problemen op de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins een verklaring kunnen vormen voor het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij in één adem heeft gezegd dat zijn schoonfamilie in Melani Haidar Khail geboren is en daar gewoond heeft, doch zij nadien verhuisd is, dient erop gewezen dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk uitdrukkelijk heeft aangegeven dat N. geboren is in Tarkhel. Ook wanneer hem ter bevestiging werd gevraagd of zij dus voor 2016 (hun voorgehouden huwelijk) verbleef in Tarkhel geeft verzoeker opnieuw aan dat dit het geval is (administratief dossier, stuk 6, p. 9). Dit alles staat wel degelijk in schril contrast met zijn verklaringen zoals hij deze heeft uiteengezet op de Dienst Vreemdelingenzaken en waar hij aangaf dat N. geboren is in Melani Haidar Khali en dat zijn schoonfamilie aldaar steeds heeft verbleven (administratief dossier, stuk 16, vraag 15a). Bovendien

werd verzoeker aldaar expliciet bevestigd of het niet moeilijk was om zich te verstoppen voor zijn eigen schoonfamilie nu hij aangaf dat deze in hetzelfde dorp verbleven, waarop hij aangaf dat hij zijn best deed om zich te verstoppen (administratief dossier, stuk 16, vraag 3.6.). Door in het verzoekschrift nog een andere versie van de feiten voorop te stellen, meer bepaald dat N. en haar familie wel in Melani Haidar Khali geboren werden, maar nadien verhuisd zijn, ondermijnt hij finaal de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker benadrukt voorts nog dat hij wel degelijk veiligheidsmaatregelen nam door niet overal vrij rond te lopen. Er dient echter op gewezen dat verzoekers verklaringen aangaande de maatregelen die hij zou hebben genomen niet in overeenstemming zijn met elkaar. Immers, daar waar hij op de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad aangaf zich “af en toe hier, af en toe daar” te verstoppen (administratief dossier, stuk 16, vraag 3.5.), verklaart hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers dat hij steeds thuis is gebleven behoudens een week waarbij hij bij een vriend woonde (administratief dossier, stuk 6, p. 13). Door in het verzoekschrift vast te houden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring, slaagt verzoeker er evenwel niet in de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid te herstellen.

2.2.2.3.3. In de bestreden beslissing wordt bovendien nog pertinent opgemerkt als volgt:

“Bovendien is het bijzonder ongeloofwaardig dat uw schoonfamilie, die volgens u banden heeft met de Taliban, u naar het leven zou staan maar u nooit persoonlijk zou hebben benaderd of bedreigd. U zou dus langdurig (één tot drie jaar) met uw vrouw in Melani Haidar Khail hebben gewoond, maar uw schoonvader, uw schoonbroers of de Taliban zouden u daar op geen enkel moment hebben opgezocht (CGVS, p.14). Dit is toch erg merkwaardig en valt niet te rijmen met uw beweerde vrees. U beweert dat zij u in die periode wel opbelden. Als het CGVS opmerkt dat u bij de DVZ niets zei over telefonische bedreigingen, antwoordt u louter: “Ik zei het, als ze het niet noteren is dat hun probleem” (CGVS, p.13). Het is weinig aannemelijk dat een werknemer van de DVZ zou nalaten dergelijke feiten neer te schrijven.”

In zoverre verzoeker opnieuw aanvoert dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk zou hebben gesproken over een bedreiging vanwege zijn schoonfamilie maar deze niet aan hem werd voorgelezen zodat hij fouten hierin niet kon rechtzetten, dient te worden herhaald dat hoger reeds is komen vast te staan dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk aan hem werden voorgelezen en dat hij deze, zonder voorbehoud, voor akkoord heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 16). De Raad wijst er, voor zover verzoeker voorhoudt dat hem meerdere keren werd aangeraden om kort uitleg te geven op de Dienst Vreemdelingenzaken, nog op dat de verzoeker om internationale bescherming bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop wordt gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker om internationale bescherming geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielaanvraag zou hebben vermeld.

Waar verzoeker voorts betoogt dat zijn vader een machtig persoon was en dit de reden was waarom hij een beetje veilig was, kan de Raad na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen van *post-factum* verklaringen bedient die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens de administratieve procedure en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermog afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen.

2.2.2.3.4. De Raad stelt voorts met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat verzoeker geen zicht biedt op de reisdocumenten waarmee hij gereisd heeft en hieromtrent ongeloofwaardige verklaringen aflegt. Met het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het betoog dat hij slechts kort in het bezit is geweest van zijn paspoort om naar het buitenland te reizen, brengt verzoeker geen enkel valabel verweer bij om de pertinente vaststellingen en overwegingen te weerleggen waar dienaangaande terecht in de bestreden beslissing staat te lezen als volgt: “(...) Zo reisde u met het vliegtuig naar Moskou maar doet u alsof u niet weet welk reisdocument u daarvoor bezigde. U weet niet of het al dan niet een Afghaans paspoort was, u

zegt louter dat het groen was (CGVS, p.4), bij DVZ kon u zich niet eens herinneren welke kleur het document had (verklaring DVZ d.d. 16 juli 2019, vraag 29). U argumenteert geen info te hebben over het paspoort omdat een smokkelaar het bij zich zou hebben gehouden (CGVS, p.4). Dient evenwel te worden opgemerkt dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat u niet zou hebben geweten onder welke identiteit en nationaliteit u deze reis maakte. U zegt ook dat u er weinig over weet omdat niet u maar uw vader uw vertrek regelde (CGVS, p.4). Ook dit kan geenszins overtuigen: u bent een tweeëndertigjarige man met een universitaire opleiding. Er kan dus worden verwacht dat u zelf betrokken wordt bij de regelingen voor het vertrek uit Afghanistan. Bovendien beweerde u dat uw vader oud en ziek is, dat u niet eens werk kon zoeken omdat u hem moest bijstaan (CGVS, p.8), zodat niet kan worden ingezien hoe uw vader dan wel in staat moet worden geacht om een smokkelaar te vinden en met deze persoon uw vertrek te organiseren.”

2.2.2.3.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen considereert voorts terecht als volgt:

“Verder dient te worden opgemerkt dat u om onduidelijke redenen ook bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over uw vader en zijn beroepsverleden. Gevraagd wat het beroep van uw vader was, beweert u eerst dat uw vader in de tijd van Najibullah gedurende vier jaar bij de politie werkte. Daarna, dus na 1992, zou uw vader niets meer hebben gedaan: u zegt dat hij louter wat op het land werkte, “om de tijd wat te doden” (CGVS, p.11). Echter zegt u na de pauze plots dat uw vader niet vier maar acht jaar voor het communistisch regime werkzaam was. Na het Talibanregime zou hij dan nog eens tien tot vijftien jaar voor de huidige overheid hebben gewerkt, meer bepaald als “hoofd van een regiment, een bataljon” in verschillende districten van Khost (CGVS, p.16). U argumenteert dat u die zaken voor de pauze “vergeten” was (CGVS, p.16), wat niet ernstig is. Dat u pas na verloop van tijd wenst uiteen te zetten welke de activiteiten van uw vader waren, zegt veel over uw algemene geloofwaardigheid. Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat u zelf uitdrukkelijk heeft verklaard dat het politiewerk van uw vader niets te maken heeft met uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.16), en dat u dus louter en alleen omwille van de zogezegde problemen met uw schoonfamilie Afghanistan zou hebben verlaten.”

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog betoogt dat hij het slachtoffer dreigt te worden van vervolging door de taliban omwille van de functie van zijn vader, dient te worden benadrukt dat – daargelaten de vaststelling dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over de werkzaamheden van zijn vader en bijgevolg geen duidelijk zicht biedt op diens werkzaamheden – verzoeker zelf uitdrukkelijk heeft verklaard dat zijn vertrek uit Afghanistan niets te maken had met de werkzaamheden van zijn vader (administratief dossier, stuk 6, p. 16). Het is dan ook niet ernstig om *post-factum* en laattijdig in het verzoekschrift aan te voeren dat hij alsnog problemen zou hebben met de taliban omwille van deze werkzaamheden. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, “*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*”, Genève, 1992, nr. 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview.

Gelet op het voorgaande, dient erop gewezen dat verzoeker in zijn verzoekschrift weliswaar stelt dat anderen hem hebben afgeraden om over het profiel van zijn vader te vertellen, doch dat hij geheel nalaat om *in concreto* uiteen te zetten waarom hij eerder leugenachtige verklaringen zou hebben afgelegd. Verzoeker werd immers geïnterviewd op de Dienst Vreemdelingenzaken en werd vervolgens gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tevens werd van bij de aanvang van zijn asielpcedure benadrukt dat verzoeker steeds de waarheid dient te vertellen. Het is dan ook allerm minst ernstig dat verzoeker, die wordt bijgestaan door een advocaat, in onderhavig verzoekschrift plots beweert dat hij eerder leugenachtige verklaringen aflegde, zonder dat hij enige concrete rechtvaardiging bijbrengt voor het leugenachtige karakter van zijn eerdere verklaringen. Deze

vaststellingen tasten verzoekers algehele geloofwaardigheid, alsook de ernst en de geloofwaardigheid van zowel zijn eerdere als zijn gewijzigde verklaringen op ernstige wijze aan.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar de door hem aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toegestuurde foto's waaruit zou blijken dat zijn vader bedreigd werd door de taliban omwille van zijn functie en hij hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem niet opnieuw heeft uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud, dient erop gewezen dat uit de foto's geenszins kan worden afgeleid wat hierop precies wordt afgebeeld en de foto's/screenshots van Facebookberichten geen authentieke bewijswaarde kunnen worden toegedeeld aangezien zij eenvoudig te manipuleren zijn door knip- en plakwerk. Dit klemt des te meer daar nu uit de algemene informatie blijkt (zie administratief dossier, map 'Landeninformatie') dat corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Afghaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden. Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat privéfoto's alleen al door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen enkele garantie wat betreft de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Deze foto's/screenshots bevatten derhalve geen enkele objectieve aanwijzing voor verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging door de taliban omwille van de voorgehouden werkzaamheden van zijn vader. Dat verzoeker niet de kans zou hebben gekregen om zijn asielmotieven (al dan niet aan de hand van de door hem nagestuurde foto's) toe te lichten, kan niet worden gevolgd nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijke onderhoud wel degelijk de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten. Overigens kan redelijkerwijze worden verwacht dat wanneer verzoeker zijn eerdere verklaringen met betrekking tot cruciale elementen voor de beoordeling van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming ingrijpend wijzigt, hij in zijn verzoekschrift een gedetailleerde, uitgebreide en coherente uiteenzetting geeft met betrekking tot deze gewijzigde elementen en indien mogelijk deze wijzigingen staft middels ondersteunende documenten, temeer daar verzoeker hierbij de bijstand geniet van een advocaat. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekers gewijzigde verklaringen in zijn verzoekschrift in verband met zijn vrees voor de taliban uiterst vaag, summier en zelfs algemeen zijn en dat hij geen enkel bewijskrachtig document voorlegt ter staving van zijn gewijzigde verklaringen.

Zelfs zo enig geloof zou worden gehecht aan de werkzaamheden van verzoekers vader voor de Afghaanse overheid, dient erop gewezen dat deze op zich niet volstaan om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit de door verzoeker aangehaalde UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 blijkt immers dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt ("*Depending on the specific circumstances of the case [...]*"). Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er evenwel niet in de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

2.2.2.3.6. Zo verzoeker nog verwijst naar het feit dat hij omwille van zijn geloof het risico zal lopen om vervolgd te worden door zijn schoonfamilie en door de taliban, is het de Raad geheel niet duidelijk waarop hij doelt aangezien hij tijdens zijn persoonlijke onderhoud nooit eerder sprak over een vrees omwille van zijn geloof en deze in het verzoekschrift ook geenszins wordt toegelicht.

2.2.2.4. Verzoeker voert voorts geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.2.2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, *sub c*, van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met "*improvised explosive devices*" (hierna: IED's), e.d. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de '*conflict severity*' map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, "*Afghanistan: Humanitarian Needs*

Overview 2019", 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 18 maart 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar verzoeker leeft en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers afkomst uit het district Mandozai van de provincie Khost wordt niet betwist.

Aangaande de veiligheidssituatie staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

*"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 169-173, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 92-95, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 180-185, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Khost behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.*

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Khost ruw geschat 615.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 175 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 67 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Khost in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat Talibanactiviteiten gerapporteerd worden in de provincie en verschillende andere gewapende groeperingen aanwezig zijn. Het merendeel van de gewelddaden die in Khost plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van IEDs, targeted killings en zoekoperaties. Ook wordt gerapporteerd over activiteiten van opstandelingen en operaties van de veiligheidsdiensten en lokale milities waarbij burgerslachtoffers vallen. Intern ontheemden in de provincie vestigen zoeken hun toevlucht binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Khost actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Met het louter betwisten van dit betoog en het citeren uit twee internetartikelen toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde informatie ligt immers in lijn met deze waarop voormelde analyse is gestoeld. Zo verzoeker nog hekelt dat de motivering slechts een algemene verwijzing naar de veiligheidssituatie in de provincie Khost inhoudt en niet in het bijzonder naar het district en/of het dorp van verzoeker, dient erop gewezen dat uit de objectieve landeninformatie blijkt dat de veiligheidsanalyse voor Khost gebeurt op provinciaal niveau nu het geweldsniveau in de provincie "in zijn geheel relatief laag scoort". Verzoeker verduidelijkt ook niet met objectieve informatie waarom in *casu* het district en/of het dorp waar verzoeker vandaan komt afwijkt van de vaststelling dat de provincie in zijn geheel relatief laag scoort. *In casu* werd dan ook op goede gronden de veiligheidssituatie in de provincie Khost geëvalueerd.

Verzoeker wijst er nog op dat er in zijn hoofde sprake is van persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst hierbij naar zijn jonge leeftijd en het profiel van zijn vader.

Verzoeker kan vooreerst niet gevolgd worden waar hij wijst op zijn jonge leeftijd. Verzoeker verklaarde immers zelf geboren te zijn op 11 juli 1987. Bijgevolg kan worden aangenomen dat hij over de nodige maturiteit beschikt om ook bij een terugkeer naar Afghanistan gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten zodat hij aldus geen groter risico loopt dan andere burgers uit zijn regio van herkomst om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c). Waar verzoeker nog verwijst naar het profiel van zijn vader, blijkt uit het voorgaande en uit de motieven van de bestreden beslissing dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over de werkzaamheden van zijn vader en bijgevolg geen duidelijk zicht biedt op diens profiel. Bovendien brengt de Raad in herinnering dat onder "*persoonlijke omstandigheden*" enkel die omstandigheden kunnen worden begrepen die tot gevolg hebben dat de verzoeker om internationale bescherming, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het profiel van verzoekers vader kan niet begrepen worden als een persoonlijke omstandigheid in de zin van het arrest *Elgafaji* maar betreft een element dat beoordeeld moet worden in het licht van artikel 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan zich te dezen aldus niet dienstig beroepen op het arrest "*Elgafaji*", waar het Hof van Justitie oordeelde dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.*".

Verder brengt verzoeker geen individuele elementen bij, noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in zijn herkomstregio op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig augustus tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS